

ISAAC JULIEN, PARADISE DIMEROS, 2002. (STILLBILD FRÅN VIDEO/STILL FROM VIDEO) © ISAAC JULIEN

THE NEW HUMAN: YOU AND I IN GLOBAL WONDERLAND

14.3–18.10 2015
MODERNA MUSEET MALMÖ

MODERNA MUSEET

Förord

Under den gemensamma titeln *THE NEW HUMAN* presenterar Moderna Museet Malmö ett videobaserat utställningsprojekt i flera kapitel. Projektets första kapitel, *You and I in Global Wonderland*, sträcker sig över en längre tidsperiod och med jämna mellanrum byts visade verk ut mot nya. Formatet är lite av ett experiment och vår förhoppning är att det ska få besökare att vilja återvända flera gånger, för att i lugn och ro ta del av alla filmer och kanske till och med se om någon.

På Moderna Museet Malmö tänker vi ofta på vilka vi är, vem eller vilka vi representerar och inte minst - exkluderar. Vår ambition är att vara ett inkluderande museum, men vi vet samtidigt att vi har mycket kvar att göra innan vi kan säga oss ha uppnått den ambitionen. *THE NEW HUMAN*s två kapitel: *You and I in Global Wonderland* och *Knock, Knock, Is Anyone Home?* resonerar båda kring människans förändrade livsvillkor. Hur tar vi ansvar i en tid av flyktighet och tillfälligheter? Kräver det en ny slags mänskliga?

Projekten är resultatet av ett generöst samarbete med Julia Stoschek Collection i Düsseldorf. I de olika kapitlen visas verk från nämnda samling tillsammans med verk från Moderna Museets egen samling och med inlån från konströrer.

John Peter Nilsson, museichef
Moderna Museet Malmö

THE NEW HUMAN

THE NEW HUMAN är ett videobaserat utställningsprojekt som utforskar människans förändrade livsvillkor och erbjuder olika föreställningar om dess framtid. Projektet tar avstamp i millennieskiftet, år 2000, som utgör en bortre tidsgräns för verken i projektet. Ett flertal samtida klassiker kommer att visas tillsammans med relativt nya och mindre kända produktioner. På Moderna Museet Malmö presenteras projektet i två omfattande kapitel: *You and I in Global Wonderland* under 2015 och *Knock, Knock, Is Anyone Home?* under 2016. Ytterligare ett kapitel kommer därefter att visas på Moderna Museet i Stockholm under 2016. Projektet har gjorts möjligt genom ett omfattande samarbete med Julia Stoschek Collection i Düsseldorf och kommer att omfatta verk av ett 20-tal internationellt verksamma och uppmärksammade konströrer, dels från nämnda samling, dels från Moderna Museets egen samling och dels genom kompletterande externa inlån.

Projekts första kapitel, *You and I in Global Wonderland*, utforskar förhoppningar och drömmar men också känslor av osäkerhet, rädsla och frustration inför hur vi människor bör och kan leva tillsammans i en ny värld. Vi får ta del av erfarenheter från gigantiska omvälvningar och flöden av mänsklig migration som krig, klimatförändringar och en global ekonomi har medfört. Vi konfronteras med vår samtids politiska och religiösa extremism, och vi påminns om hur ett kolonialt förflutet fortsätter att påverka hur vi bemöter och behandlar varandra idag. Kapitlet andas en sorg över något som gällt förflutat, kanske ett tidigare liv som raserats av krig. Samtidigt genomsyras utställningen av en vibrerande mänskighet och visar oss exempel både på den viljenhet och komik som kan uppstå i mötet mellan olika kulturer, språk och livsstilar.

Projekts andra kapitel, *Knock, Knock, Is Anyone Home?*, slungar oss vidare ut i ett virtuellt universum befolkat av hyper-realistiska avatarar i parallella världar. Här möter vi mänskliga gestalter som tycks ha muterat med nya kommunikationsteknologier och kapitalistiska strategier till att bli något annat, något på ytan mänskligt men i grunden omänskligt. Flera av verken tycks peka mot ett skifte, kanske en tillbakagång i människans utveckling, eller en omvandling till något nytt. Vi går in i världar där språket inte längre går att koppla till det vi ser. Kända kategorier löses upp, nya föreningar tycks vara på väg att uppstå och villkoren för människans existens framstår som fundamentalt oviss.

Medverkande konströrer: Ed Atkins, Trisha Baga, Yael Bartana, Robert Boyd, Loulou Cherinet, Ioana Cojocariu, Cao Fei, Esra Ersen, Isaac Julien, Helen Marten, Santiago Mostyn, Adrian Paci, Tomáš Rafa, Mika Rottenberg, Frances Stark, Ryan Trecartin och Ferhat Özgür.

Curator: Joa Ljungberg

Foreword

Moderna Museet Malmö is presenting a video-based exhibition in several chapters under the title of *THE NEW HUMAN*. The project's first chapter, *You and I in Global Wonderland*, will be on display for a longer period and the works will periodically be replaced with new ones. This format is something of an experiment, and we hope it will inspire our visitors to return several times so they can see all the films at their leisure and perhaps even see a favorite twice.

At Moderna Museet Malmö we think a lot about who we are, whom we represent and—not least—whom we exclude. Our goal is to be an inclusive museum, but we know we still have a lot of work to do before we can claim to have achieved that goal. *THE NEW HUMAN*'s two chapters, *You and I in Global Wonderland* and *Knock, Knock, Is Anyone Home?*, both examine the changing conditions under which people live today. How can we take responsibility in an era of temporary and fluid conditions? Do we need a new kind of human?

This project is the result of a generous collaboration with the Julia Stoschek Collection in Düsseldorf. Each chapter shows works from that collection, from The Moderna Museet Collection, and from a number of external sources.

John Peter Nilsson, Museum Director
Moderna Museet Malmö

THE NEW HUMAN

THE NEW HUMAN is a videobased exhibition project that explores the changing living conditions faced by people around the world and envisions a number of different scenarios for our future. The point of departure for the project is the year 2000, the turn of the millennium, and all the works in the exhibition have been completed since that year. A number of seminal contemporary classics will be shown alongside recently produced and less well-known works. The project is being exhibited at Moderna Museet Malmö in two comprehensive chapters: *You and I in Global Wonderland* in 2015 and *Knock, Knock Is Anyone Home?* in 2016. These will be followed by a third chapter shown at Moderna Museet in Stockholm in 2016. The project is made possible by a comprehensive collaboration with the Julia Stoschek Collection in Düsseldorf and will include works by some twenty internationally active and widely acclaimed artists selected from that collection, from The Moderna Museet Collection, and from other external sources.

You and I in Global Wonderland explores hopes and dreams, but also feelings of uncertainty, fear, and frustration about how people should and could live together in a new world. We get to share experiences of gigantic transformation and human migration brought on by war, climate change, and economic globalization. We are confronted with the political and religious extremism of our time, and we are reminded of how our colonial past continues to affect the way we approach and treat one another today. This chapter conveys a sorrow for something lost—perhaps an earlier life ruined by war. But at the same time, the exhibition is permeated with a pulsating humanity and shows us examples of both the disorientation and the comedy that can arise from confrontations between different cultures, languages, and lifestyles.

The project's second chapter, *Knock, Knock, Is Anyone Home?*, catapults us further out into a virtual universe of hyper-real avatars and parallel worlds. Here we encounter human-looking characters that appear to have mutated with communication technologies and capitalist strategies to become something Other, something that on the surface looks human but is fundamentally nonhuman. A number of the works seem to point towards a shift—perhaps a reversal of human evolution, or a transformation into something new. We enter worlds in which language can no longer be connected to what we see. Known categories dissolve, new amalgamations seem to be emerging, and the conditions on which human existence depends appear fundamentally uncertain.

Contributing artists: Ed Atkins, Trisha Baga, Yael Bartana, Robert Boyd, Loulou Cherinet, Ioana Cojocariu, Cao Fei, Esra Ersen, Isaac Julien, Helen Marten, Santiago Mostyn, Adrian Paci, Tomáš Rafa, Mika Rottenberg, Frances Stark, Ryan Trecartin, and Ferhat Özgür.

Curator: Joa Ljungberg

You and I in Global Wonderland

När jag skriver den här texten, en grå februardag 2015, har det gått en dryg vecka sedan svenska medier publicerade en mobilfilm som visar hur en ordningsvakt på Malmö central sätter sig på en 9-årig pojke, håller för dennes mun och dunkar hans huvud i stengolvet. Pojken, visar det sig, är ett ensamkommande flyktingbarn som rymt från ett HVB-hem för att leta efter sin storebror. Ett par månader tidigare, runt årsskifte, rapporterades det om upprepade attacker mot moskéer runt om i landet, och när jag skriver denna text har det gått tre dagar sedan terrorattentaten i Köpenhamn. Konstnären Lars Vilks har flyttats till hemlig ort och många judar i Malmö, och på andra håll i Europa, känner idag rädsla för att lämna sina barn till dagis och till skolan. Nämnda exempel är bara ett explock ur en större mängd händelser som till sammans mälar upp bilden av ett samhälle där hatet och rädslan fått fäste. Det känns därför angeläget att kunna presentera utställningen *You and I in Global Wonderland*, som inbjuder till reflektion kring hur vi ser på, bemöter och lever med varandra i en föränderlig värld. Inte minst med förhoppning om att väcka nya tankar kring hur vi på ett bättre sätt kan leva tillsammans imorgon.

Verken som visas i utställningen har alla producerats under tids-perioden som inleddes med millennieskiftet, år 2000, och som leder fram till idag. Det är en tidsperiod som i stor utsträckning präglats av terrorattentatet mot World Trade Center den 11 september 2001 och det efterföljande "kriget mot terrorn". Det är också en period som bevitnat hur många av drömmarna som omgärdade den "arabiska våren" blivit till aska i krig och humanitär sönderfall. Israel-Palestina konflikten tycks befina sig i ett dödliga och i väst växer rädslan för vad man upplever som ett alltmer hotfullt Ryssland. Det extremistiska väldet har ökat, framför allt i fattiga länder, och nationalistiska och nyfascistiska rörelser och partier har etablerat sig starkt över hela Europa.

Moderna Museet Malmö hyser inga illusioner om att utställningen *You and I in Global Wonderland* ska lösa några av dessa världsproblem. Men vi tror att konsten kan ha en förmåga att vidga våra perspektiv, få oss att reflektera över grunderna för våra värderingar och beteenden, och att tillåta oss att bli känslomässigt berörda på ett sätt som vardagslivet inte alltid tillåter. Vidare tror vi att konsten, genom att involvera vår fantasi, kan få oss att tänka nya tankar och se nya möjligheter. Och kanske kan några av dessa nya tankar och möjligheter bidra till att Malmö får komma att bli den "kärlekens huvudstad" som medlemmarna i Asylstafetten – ett initiativ för en humanare flyktingpolitik – valt att kalla staden."

I utställningen, *You and I in Global Wonderland*, ser vi bland annat en film där en svart man rör sig och dansar fram längs med gatorna i ett av Stockholms mest välbeställda innerstadsområden. Vid flera tillfällen saskar han in för att interagera med främmande vita män. Han ställer sig alldeles nära, tittar djupt in i deras ögon och smeker dem lätt med handen över kinden. Männen vet inte hur de ska bete sig och deras taffata reaktioner dokumenteras för oss att se. I ett annat verk får vi ta del av ett rörande klädesbyte mellan två turkiska kvinnor i övre medelåldern. Den ena kvinnan har alltid burit huvudduk och traditionella kläder medan hennes granne klär sig modernt och sminkar sig. I takt med att de tar av sig och sätter på sig varandras plagg förändras deras känslor inför sig själva och varandra. För oss som betraktare blir det också påtagligt i vilken utsträckning en människas sätt att klä sig påverkar vår inställning till hennes person. Längre in i utställningen visas en installation där kinesiska migranter berättar om sina drömmar och besvikelse och för en stund kliver ur sina monotonas arbetsmoment för att försiktigt dansa och interagera med rytmerna från produktionskedjan. Resultatet är en säregen och poetisk koreografi som för en magisk stund förvandlar fabrikslokals långa korridorer till vindlande vägar för fantasins och kreativitetens möjligheter.

Joa Ljungberg

You and I in Global Wonderland

As I write this, on a gray February afternoon in 2015, it has been a little over a week since the Swedish media published a video of a security guard at Malmö Central Station sitting on a nine-year-old boy, covering his mouth, and slamming his head into the stone floor. It turns out the boy is an unaccompanied child refugee who had escaped from a group home to search for his older brother. A couple of months earlier, around New Year's Day, there were reports of repeated attacks on mosques around the country, and three days ago there was a terrorist attack in Copenhagen, that killed two people and frightened many more. Since then artist Lars Vilks has been relocated to a secret location and many Jews in Malmö, and elsewhere, are afraid to leave their children at daycare or school. These are just a few examples of a great many incidents that together paint a picture of a society in which hatred and fear have taken hold. At a time like this it feels important to present an exhibition like *You and I in Global Wonderland*, that invites us to reflect on how we see one another, treat our neighbors, and live together in a changing world. In particular I hope the exhibition can inspire us to think about how we might improve the way we live together tomorrow.

All of the works shown in the exhibition have been produced since 2000, the turn of the millennium—a period that has been profoundly influenced by the attack on September 11, 2001, and the "war on terror" that followed. It has also been a time of witnessing many of the dreams that flourished amid the "Arab Spring" collapse in an ash heap of war and humanitarian degeneration. The Israeli-Palestinian conflict seems to be in a deadlock and throughout the west there is a growing fear of what is perceived to be an increasingly menacing Russia. Extremist violence is on the rise, particularly in poor countries, while nationalist and neo-fascist movements and political parties have become firmly established throughout Europe.

We at Moderna Museet Malmö have no illusions that our exhibition *You and I in Global Wonderland* will resolve any of these global problems. But we do believe that art has the ability to broaden our perspective, to get us to reflect on the foundations of our values and our behavior, and to move us emotionally in a way that everyday life doesn't always allow. Furthermore we believe that by engaging the imagination, art can help us conceive of new ideas and recognize new possibilities. And maybe some of these new ideas and possibilities can help Malmö become the "City of Love," as the members of The Asylum Relay – an initiative fighting for a humane asylum policy – have chosen to call this town.

The exhibition *You and I in Global Wonderland* includes, among many works, a film in which a black man moves and dances along the streets of one of Stockholm's wealthiest downtown neighborhoods. Several times he pauses to interact with unknown white men he encounters. He gets up close to them, looks deep into their eyes, and caresses their faces with a gentle hand. The men don't know how to react, and their futile responses are documented on film for us to see. In another piece we see an emotionally charged exchange of clothing between two Turkish women of late middle age. One of the women has always worn a headscarf and traditional attire, while her neighbor dresses in modern clothing and wears makeup. As they undress and put on each other's clothes, each woman's sense of self and of the other changes. For the viewer it also becomes apparent how powerfully our attitude toward a person is affected by how they dress. Deeper into the exhibition we find an installation in which Chinese migrant workers tell of their dreams and disappointments, and briefly rise above their monotonous work to tentatively dance and interact with the rhythms of the assembly line. The result is a poetic choreography that for one magical moment transforms the long corridors of the factory floor into winding roads of imagination and creativity.

Joa Ljungberg

Santiago Mostyn
Delay (2014)
Video, 5 min. Med musik av SW (S. Jablonski och W. Rickman)

● Visas dagligen 14.3–10.5

"Hur ska jag förhålla mig till min roll som konstnär och som 'konstnär med annan hudfärg än vit' i det här samhället som jag nu kallar för mitt hem? Den frågan tynger mig. Den tynger mig mer än den ständiga frågan 'Hur länge stannar du i Sverige?', det vill säga 'Du är väl bara här tillfälligt?'. Och mer än frågan om hur jag bör reagera när någon mitt i natten gör en nazisthälsning åt mitt håll, eller mot den myriad av glirringar och förlämpningar som ständigt gnager i en. Den första reaktionen är naturligtvis att ge tillbaka. I stundens hetta känns våld helt rätt, det känns som om det skulle få fram det man vill säga. Men hur kraftfullt vore det egentligen att reagera exakt så som dessa uttryckslösa ansikten förväntar sig att man ska göra? Varför ska jag tillåta mig att bli inträngd i ett hörn på det sättet? Det jag samtidigt både avisar och längtar efter, denna diffusa känsla av "samhörighet", är mer nyanserad än vad en knuten näve någonsin kan uttrycka."

Citatet ovan av Santiago Mostyn refererar till hans senaste film, *Delay*. I verket möter vi en ung man, konstnären själv, som dansande rör sig fram längs med Stockholms gator. Ibland stannar han upp och interagerar med främlingar, varav samtliga är vita män klädda för en kväll på krogen. Det vilar något drömskt över filmen och huvudpersonen påminner ibland om en frälsare som försöker skänka ömhet till ett samhälle präglat av ökade motsättningar. Men männen milda agerande är ett tveeggat svärd som samtidigt utgör ett hot mot dessa privilegierade främlingar. De vet inte hur de ska bemöta hans närmunden och deras tafatta reaktioner dokumenteras för oss att se.

Santiago Mostyn föddes i San Francisco 1981 och bor och arbetar i Stockholm.

Santiago Mostyn
Delay (2014)
Video, 5 min. With music by SW (S. Jablonski and W. Rickman)

● Shown daily 14.3–10.5

"How to come to terms—not only as an artist but as an 'artist of color'—with my place in this society that I now call home? This is the question that burdens me. More so than the recurring inquiry from new acquaintances— 'How long will you stay in Sweden?' —which veils their assumption that I should one day leave. And more so than the question of how to respond to the occasional late-night Nazi salute flourished in my direction or the myriad other slights and offenses that niggle at one every day. The first response, of course, is to push back. The bluntness of a violent reaction feels right in the moment, feels like it will get something across. But how provocative can it be, in the end, to react exactly as all these blank faces expect you to? Why let them put me in that box? The connection that I simultaneously spurn and desire, this nebulous "belonging," is more nuanced than anything a clenched fist can provide."

The quotation above, written by Santiago Mostyn, refers to his latest film, *Delay*. The work presents us with a young man – the artist himself – as he moves and dances through the streets of Stockholm. On several occasions he slows down and interacts with strangers he encounters, all of whom are well-dressed white men. The footage has a dreamlike quality and the film's protagonist appears in moments like a messiah, attempting to bring tenderness to a society increasingly marked by social conflict. But however gently given, the man's transgressive touch is a double-edged sword, posing a threat to these privileged strangers who don't know how to respond and whose range of baffled reactions are recorded for us to observe.

Santiago Mostyn was born in San Francisco in 1981 and now lives and works in Stockholm.

Robert Boyd
Xanadu (2006)
Fyrkanalig videoinstallation, 22 min

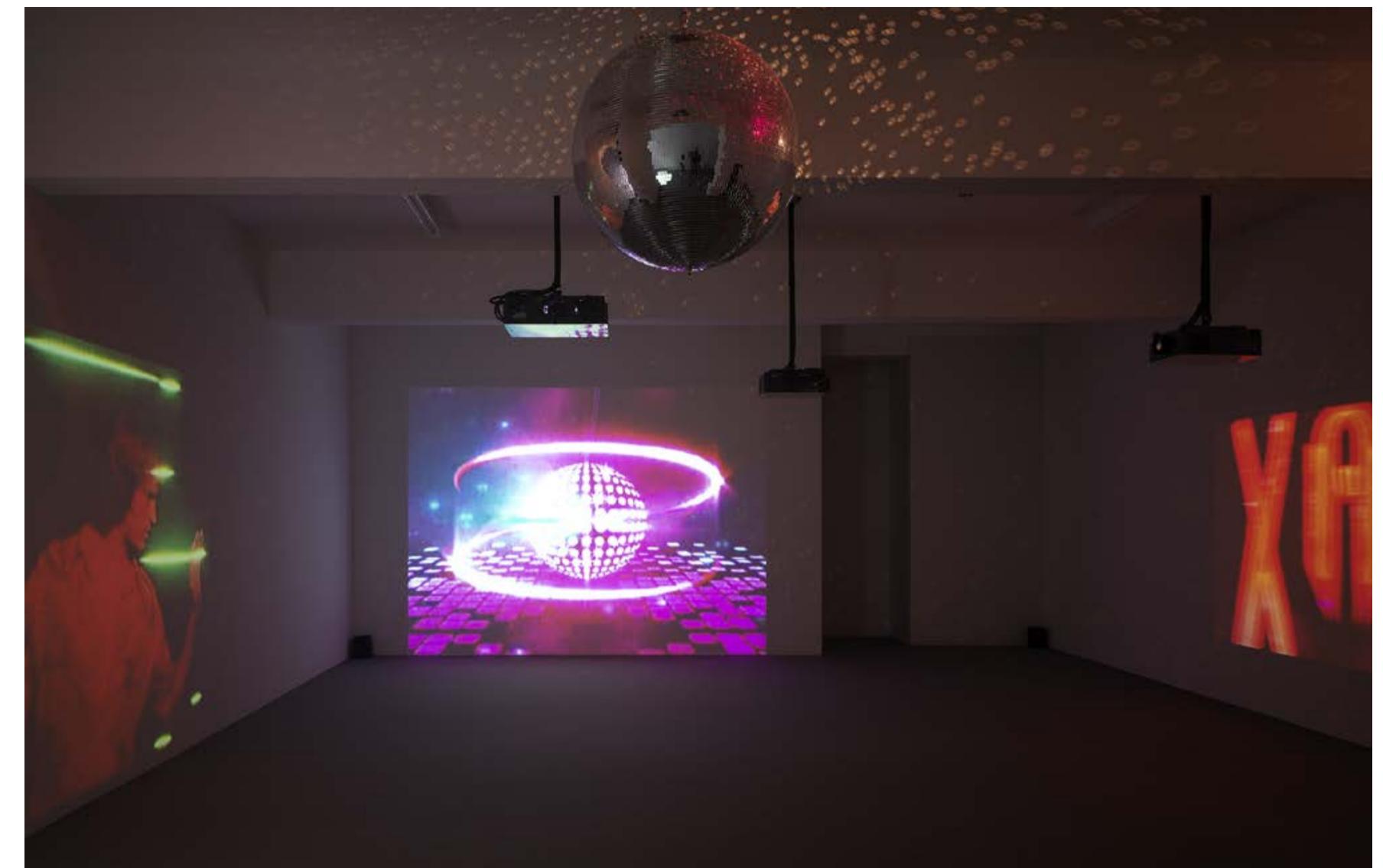
● Visas dagligen 14.3–18.10

I videoinstallationen *Xanadu* sammanför Robert Boyd en euforisk discoatmosfär med en skräckande inblick i människans kollektiva brutalitet. Verket är uppbyggt av hundratals timmar arkivfilm som i ett apokalyptiskt bildflöde konfronterar oss med den globala förekomsten av domedagskult, religiös fanatism och politisk extremism. Det hela presenteras som en utdragna musikvideo i ett rum som påminner om en nattklubb. Ljusbilden utgörs av en glättig poplåt – *Xanadu* – som går i loop, och i rummets mitt snurrar en glitterande diskokula. Installationen är på en och samma gång ett flashigt dansgolv och en klaustrofobisk gestaltning av civilisationens undergång.

Xanadu refererar till den praktfulla staden som grundades som ett sommarresidens under 1300-talet av den mongoliska härskaren Kublai Khan och som nådde vida berömmelse genom Marco Polos beskrivningar av dess mytomspunna rikedomar. Den inspirerade också den romantiska poeten Samuel Taylor Coleridge att skriva dikten "Kubla Khan", vars publicering kom att göra staden synonym med en vulgar och i grunden okristlig version av paradieset.

Boyd's *Xanadu* är uppbyggt i fyra delar: *Patriot Act*, *Heaven's Little Helper*, *Judgment Day* och *Exit Strategy*. Som betraktare konfronteras vi med domedagsprofeter och deras anhängare, politiska världsledare och olika exempel på extremism runt om i världen. De samplade fragmenten formar tillsammans en krönika över åren mellan andra världskriget och det senaste kriget i Irak. Verket kulminerar i filmsekvensen *Xanadu*, som inleds med president George W Bushs tal till nationen efter attackerna den 11 september 2001, i vilket han deklarerar slutet på en "feel-good era" och början på en ny tid. Denna tid, antyder konstnären, är *Xanadu* – ett konglomerat av rädslor, paranoia, och fördomar i ett mediemättat och sensationshungrigt konsumtionssamhälle.

Robert Boyd föddes 1969 och bor och arbetar i dag i New York, USA.

Robert Boyd
Xanadu (2006)
Four-channel video installation, 22 min

● Shown daily 14.3–18.10

In the video installation *Xanadu*, Robert Boyd combines a euphoric disco atmosphere with terrifying glimpses into man's collective brutality. The work is built up of hundreds of hours of archival film, an apocalyptic flood of images that confronts us with the global phenomenon of doomsday cults, religious fanaticism, and political extremism. The overwhelming and deeply disturbing material is presented as extended music videos, shown in a space similar to a dance club. The facile pop song *Xanadu* is playing on an infinite loop, and rotating above our heads is a glittering disco ball. The installation is simultaneously both a flashy dance floor and a claustrophobic staging of civilization's downfall.

The title *Xanadu* historically refers to the magnificent city founded in the fourteenth century as a summer residence for the Mongolian emperor Kublai Khan, which achieved widespread fame through Marco Polo's descriptions of its mythical splendor. It also inspired the Romantic poet Samuel Taylor Coleridge to write the poem "Kubla Khan". The publication of which made *Xanadu* more or less synonymous with a vulgar and fundamentally un-Christian version of paradise.

Boyd's *Xanadu* comprises four parts: *Patriot Act*, *Heaven's Little Helper*, *Judgment Day*, and *Exit Strategy*. Viewers are confronted with doomsday prophets and their followers, global political leaders, and various examples of violence and extremism from around the world. Taken together, the sampled fragments form a chronicle of the years between the Second World War and the recent war in Iraq. The piece culminates in a sequence in which President George W. Bush addresses the American people following attack on September 11, 2001, declaring the end of a "feel-good era" and the beginning of a new time. This time, Boyd seems to suggest, is our own *Xanadu*—a conglomerate of fears, paranoia, and prejudices mixed with a media saturated and spectacle-besotted consumer culture.

Robert Boyd was born in 1969, and now lives and works in New York, USA.

Tomáš Rafa
New Nationalisms (2009–)
Urval ur konstnärens videokriv

● Ett urval ur videoarkivet *New Nationalisms* visas dagligen under perioden 14.3–28.6. Tomáš Rafas aktivistprojekt *Walls of Sports* kommer att presenteras på museets Lastkaj under perioden 11.9–20.9

Sedan 2009 har konstnären Tomáš Rafa följt och dokumenterat nationalismens och nyfascismens stora framväxt i Centraleuropa. Under resor till Polen, Tjeckien, Ungern och Slovakien har han byggt upp ett filmarkiv som med starka bilder berättar om segregerade samhällen präglade av rädsla, fördomar, våld och frustration. I Rafas intensiva dokumentärer skildras bland annat politiska demonstrationer och protestmöten. Majoriteten av demonstranterna är arga vita män som i hätska ordalag kräver att alla som inte är precis som de – romer, HBTQ-personer, svarta, flyktingar och icke-vita invandrare – flyttar, ändrar på sig eller tar livet av sig. Det finns också kvinnliga demonstranter och demonstranter i alla åldrar. "Zigenare till gaskamrarna! Vi vill ha ett vitt Böhmen [Tjeckien]", skriker en kvinna på en gata i Duchcov, Tjeckien sommaren 2013.

I ett annat projekt skildrar Tomáš Rafa någonting helt annat, nämligen viljan att hjälpa en främling i nöd och att med öppna armar bemöta någon som lever ett diametralt annorlunda liv än du själv. Den rörande dokumentationen av *Walls of Sports* ger oss kraft att också bevittna skildringarna av en hatisk brutalisering i samhället. Verket visar oss att en annan väg, en mycket bättre väg, faktiskt är möjlig.

Tomáš Rafa föddes 1979 i Žilina, Slovakien. Hans filmarkiv finns tillgängligt på: www.your-art.sk (alias www.newnationalism.eu) och www.youtube.com/Rafavideoart

Tomáš Rafa
New Nationalisms (2009–)
Selection from video archive

● A selection from the video archive on *New Nationalisms* will be screened daily during the period 14.3–28.6. Tomáš Rafa's activist project *Walls of Sports* will thereafter be presented on the museum's loading dock during the period 11.9–20.9

Since year 2009, the artist Tomáš Rafa has documented the growth of nationalism and neo-fascism in central Europe. Traveling between Poland, the Czech Republic, Hungary, and Slovakia, the artist's growing film archive tells of segregated societies marked by fear, prejudices and violent frustration. His short documentaries include tense reports from numerous political demonstrations, protests and rallies. The majority of the protesters are angry white men, furiously demanding everyone that is not exactly like themselves – be it the roma, LGBTQ people, blacks, refugees or any non-white immigrant – to leave, change, or kill themselves. There are also female protesters, and protesters of all generations: "Gypsies to the gas chambers! We want white Bohemia [Chez Republic]", shouts a woman as she takes to the streets in Duchcov, Czech Republic, in the summer of 2013.

Another project by Rafa presents us with something radically different: Namely with the act of lovingly helping a stranger in need, and of encountering someone living a very different life than yourself, with understanding and open arms. The beautiful documentation of this project, entitled *Walls of Sports*, gives us energy to also observe the painful testimonies of an evident increase in racist brutality, and it tells us that another way, a much better way, is possible.

Tomáš Rafa was born 1979 in Žilina, Slovakia. His film archive is available on: www.your-art.sk (alias www.newnationalism.eu) and www.youtube.com/Rafavideoart

Esra Ersen
Om du kunde tala svenska... (2001)
Video, 23 min

● Shown daily 14.3–28.6

År 2001 befann sig den turkiska konstnären Esra Ersen i Stockholm och skrev då i sin på en kurs i svenska för invandrare och flyktingar. Väl där bad hon sina kurskamrater att – på sina respektive modersmål – svara på frågan: "Vad hade du velat säga om du kunde tala svenska?".

I filmen möter vi kurskamraterna när de försöker läsa upp sina egna texter översatta till ett för dem främmande språk – svenska. Texternas innehåll rör sig mellan existentiella betraktelser och personliga och politiska uttalanden. Det nya språket bildar som ett finmaskigt nät genom vilket det är påtagligt svårt att tränga igenom. Deltagarna i projektet stakar sig, backar, tar om, söker osäkert efter rätt betoning och uttal. I bakgrunden hörs lärarens röst som hela tiden korrigrar och rättar.

Idag rör sig stora flöden av människor som frivilligt och ofrivilligt lämnat sina hemländer i hopp om att skapa en bättre tillvaro på en ny plats. *Om du kunde tala svenska* gör migranternas ofta utsatta situation fysiskt kännbar. Verket ger uttryck för hur den egna identiteten hela tiden måste återerövras i mötet med det nya språket och den nya kulturen.

Esra Ersen föddes i Ankara, Turkiet 1970 och bor och arbetar i dag i Berlin, Tyskland.

Cao Fei

Whose Utopia – My Future is Not a Dream, What Are You Doing Here?
(2006) Mixed media installation

● Visas dagligen 14.3–18.10

Cao Feis installation från 2006, *Whose Utopia*, erbjuder en både drabbande och poetisk reflektion över de stora omvandlingar och mänskliga förflyttningar som präglat det kinesiska samhället under den snabba omställningen till en globaliserad ekonomi. Verket är inspelat på en av OSRAM:s lampfabriker i Pearl River Delta i Kina. Det är ett område som formats genom en massiv etablering av multinationella företag å ena sidan och en lika stor inflytning av unga arbetsökande migranter från Kinas inland, å den andra. De nyetablerade företagen och de inflyttade arbetarna formar tillsammans något nytt, där drömmar om framtiden och nya möjligheter blandas med besvikelse, hemlängtan och uppgivenhet.

Whose Utopia består av filmer, fotografier och andra objekt, och verket involverade under produktionen flera av arbetarna vid fabriken. Vi möter dem i intervjuer och genom fotografier får vi en inblick i hur de bor. I en av filerna ser vi hur några av arbetarna kliver ur sina monoton arbetsmoment för att försiktigt dansa och interagera med rytmerna från produktionskedjan. Resultatet är en säregen och poetisk koreografi som för en magisk stund förvandlar fabrikslokals långa korridorer till vindlande vägar för fantasins och kreativitetens möjligheter.

Cao Fei växte upp i ett Kina genomsyrat av reklam och digitaliserad underhållning och tillhör en yngre generation kinesiska konströrer som fått stort internationellt genomslag. Hennes konst speglar konsumtions- samhällets förmåga att konstruera drömmar och behov men också hur den digitala revolutionen gjort det möjligt att skapa sig parallella identiteter i alternativa världar. I hennes konst möter vi ett Kina i omvandling med fokus riktat mot den yngre generationens strategier för att hantera, undvika eller fly verkligheten.

Cao Fei föddes i Guangzhou 1978 och bor idag i Peking, Kina.

Cao Fei

Whose Utopia – My Future is Not a Dream, What Are You Doing Here?
(2006) Mixed media installation

● Shown daily 14.3–18.10

Cao Fei's 2006 installation *Whose Utopia* poetically reflects on the great transformations and human migrations that have characterized Chinese society during its rapid integration into the global economy. The work was produced at one of OSRAM's light bulb factories in China's Pearl River Delta. The area has been shaped by a massive establishment of multinational corporations on the one hand, and an equally large influx of job-seeking migrants from inland China, on the other. These burgeoning industries and newly arrived workers have together formed something new, where dreams of the future and new opportunities mix with disappointment, homesickness and resignation.

Whose Utopia comprises videos, photographs, and other objects, and several factory workers were involved in the production of the work. We meet them in filmed interviews, and in a series of photographs we get a glimpse of how they live. In one of the videos we see a number of workers momentarily escaping the monotony of their work to gently dance and interact with the rhythmic din of the production line. The result is an unusual and poetic choreography that transforms the long factory corridors, for one magical moment, into a place for the meandering possibilities of imagination and creativity.

Cao Fei grew up in a China saturated with advertising and digital entertainment, and she belongs to a younger generation of Chinese artists with major international impact. Fascinated by the consumer society's perpetual construction of desires and needs, her work also reflects a digital revolution that has made possible parallel identities and alternative worlds. In depicting a China in transition, Fei's focus has been directed on the younger generation's strategies for dealing with or escaping reality.

Cao Fei was born in Guangzhou in 1978 and now lives in Beijing, China.

ISAAC JULIEN, PARADISE OMEROS, 2002 (STILLBILD FRÅN VIDEO/STILL FROM VIDEO) © ISAAC JULIEN

Isaac Julien
Paradise Omeros (2002)
Trekanalig videoinstallation
Visas dagligen 14.3–18.10/Shown daily 14.3–18.10

● **Visas dagligen 14.3–18.10**
/Shown daily 14.3–18.10

Paradise Omeros handlar om känslan av att inte höra hemma och om de speciella mentala tillstånd som kan uppstå hos en människa som lever i och emellan flera kulturer. Återkommer gör bilder på havet – vatten som glittrar och vågor som rullar fram och drar sig tillbaka. Som betraktare förflyttas vi med vågorna mellan 1960-tal och nutid, och mellan den karibiska ön S:t Lucia och London.

Videoinstallationen är uppkallat efter den lucianske författaren Derek Walcotts diktepos, *Omeros* (1990). Det är ett textverk som tar upp teman och lånar karaktärer från Homeros *Iliaden* (troligtvis från 700-talet f.Kr), men som som bl.a. gestaltar det afrikanska slaveriets tragedi och lidandet hos en människa i exil. En av textens huvudpersoner, Achille, framträder på nytt i Juliens djupt personliga verk, som konstnärens alter ego. I drömlika fragment anar vi hans föräldrarars starka önskan att integreras i det brittiska samhället, och ett själupplevt dubbelt utanförskap som svart invandrare och gay.

En nyckelscen utspelar sig i vad som förefaller vara Achilles föräldrahem i Londons utkanter. Festklädda par twistar tillsammans till John Holts *The Tide is High*. Svarta dansar med vita och tvärtom. Scenen andas glädje, erotik och framtidshopp. Men i bakgrunden till denna medelklassidyll ser vi samtidigt hur Achille blir misshandlad för att han talar blandspråket kreol. "English!, English!" ryter fadern medan han slår sin vuxna son över ryggen.

Bilder på havet fungerar genom hela verket som en påminnelse om den afrikanska diasporan, slavskraven och kolonisatörernas armador. Vid två olika tillfällen uppträder shamanliknande män på den karibiska stranden. Båda bär ringar med orden LOVE och HATE över fingrarna. De talar till oss på kreol – ett språk som blivit till genom slavhandeln och den franska koloniseringen av de västindiska öarna. Deras mystiska närvoro bidrar med ytterligare lager till denna filmiska meditation över hur kärlek, rädsla, utanförskap och hat rör sig likt vågor över ett föränderligt hav som separerar oss samtidigt som det binder oss samman.

Isaac Julien föddes 1960 i London där han fortfarande bor och verkar.

/

Paradise Omeros explores feelings of not belonging, and the special state of mind that can arise in a person that lives in and in-between several cultures. Images of the sea recur throughout the work—glittering water and waves that roll over before receding again. As viewers we are transported with the waves between the 1960s and the present, and between the Caribbean island of Saint Lucia and London.

The three-channel video installation is named after the epic poem *Omeros* (1990), written by Saint Lucian author Derek Walcott. The text adopts subjects and characters from Homer's *Iliad* (dated to around the eighth century B.C.), but portrays the tragedy of the African enslavement and the suffering that comes with exile. The main character, Achille, is recast in Julien's deeply personal work as the artist's alter ego. In dreamlike fragments we glimpse his parents' strong desire to assimilate into British society, and his own two-fold sense of alienation as a black immigrant and gay man.

A key scene plays out in what appears to be Achille's parental home in a London suburb. Dressed-up couples twist together to John Holt's *The Tide Is High*. Blacks and whites intermingle, dancing together. The scene breathes joy, eroticism, and the promise of a bright future. But in the background of this middle-class idyll, we simultaneously see how Achille is punished for speaking Creole. "English! English!" roars his father, as he strikes his grown son across the back.

Images of the ocean serve, throughout the work, as a reminder of the African diaspora, of the slave ships and the colonial armadas. On two different occasions, shamanlike men appear on the Caribbean beach wearing rings on their fingers, spelling the words LOVE and HATE. They speak to us in Creole, a language engendered by the slave trade and French colonization of the West Indies. Their mysterious presence adds yet another layer to this cinematic meditation on how love, fear, alienation, and hatred move like waves over an ever-changing sea that divides us but also holds us together.

Isaac Julien was born in London, England in 1960. He still lives and works there today.

TEXT: JL

IOANA COJOCARIU, BODY EXPERIENCE KNOWLEDGE, 2013 © COURTESY OF THE ARTIST

Ioana Cojocariu
Body Experience Knowledge (2013)
Video, 19 min

● Visas dagligen 11.5–28.6

Ioana Cojocariu's work *Body Experience Knowledge* illuminates how similar body motions can have fundamentally different meanings depending on the context in which they occur. Viewers are invited to sit on the red mattress to witness three lessons that all reflect the varying degree of vulnerability to which the human body can be exposed.

A woman asking for money on the street instructs a younger woman in how to bow her head and set her last hope on getting passers-by to show mercy. There does not appear to be any other choice. Helpless and motionless, she subordinates herself completely in order to get someone to comprehend her vulnerability. A yoga instructor shows the young woman how to assume the child's pose, a relaxing position of rest intended to strengthen the heart and nervous system. The police demonstrate how she can use her body to effectively bring another to the ground in order to handcuff and render him/her harmless. The woman displays a sober expressionlessness in each of the movements she is taught. Cojocariu's video sheds light on how we control and read our own bodies and those of the people around us, and how similar body language can take on entirely different meanings depending on the social status of the person.

Ioana Cojocariu föddes 1977 i Resita, Rumänien och bosatt i Malmö. *Body Experience Knowledge* är hennes examensarbete från foto-högskolan under Akademien Valand vid Göteborgs universitet.

Ioana Cojocariu
Body Experience Knowledge (2013)
Video, 19 min

● Shown daily 11.5–28.6

Ioana Cojocariu's work *Body Experience Knowledge* illuminates how similar body motions can have fundamentally different meanings depending on the context in which they occur. Viewers are invited to sit on the red mattress to witness three lessons that all reflect the varying degree of vulnerability to which the human body can be exposed.

Active actions are juxtaposed with passive, and voluntary choices with involuntary, in a world increasingly full of contradictions.

A woman asking for money on the street instructs a younger woman in how to bow her head and set her last hope on getting passers-by to show mercy. There does not appear to be any other choice. Helpless and motionless, she subordinates herself completely in order to get someone to comprehend her vulnerability. A yoga instructor shows the young woman how to assume the child's pose, a relaxing position of rest intended to strengthen the heart and nervous system. The police demonstrate how she can use her body to effectively bring another to the ground in order to handcuff and render him/her harmless. The woman displays a sober expressionlessness in each of the movements she is taught. Cojocariu's video sheds light on how we control and read our own bodies and those of the people around us, and how similar body language can take on entirely different meanings depending on the social status of the person.

Ioana Cojocariu was born 1977 in Resita, Romania and now lives in Malmö. *Body Experience Knowledge* is her thesis project for the School of Photography at the Valand Academy at the University of Gothenburg.

LOULOU CHERINET, WHITE WOMEN, 2002 © LOULOU CHERINET

Loulou Cherinet
White Women (2002)
Video, 52 min

● **Visas dagligen 30.6–18.10**
/Shown daily 30.6–18.10

I Loulou Cherinets video *White Women* sitter åtta män av afrikansk urprung iförda randiga sjömanströjor runt ett bord. De har just avslutat en middag. Den ena efter den andra börjar berätta historier om vita kvinnor, både om deras egna erfarenheter och om skrönor i största allmänhet: "Den svartemannens högsta önskan är att ha sex med en blondin", säger en man. "Du kan inte generalisera", utbrister en annan. "Du har rätt", säger den förste mannen, "jag ändrar mig till en av hundra."

Loulou Cherinet har en etiopisk far och en svensk mor. Sedan många år pendlar hon mellan kontinenterna och lever uttryckligen i en diaspora. Det ger henne både möjlighet och trovärdighet att beröra många etniskt komplicerade och tabubelagda ämnen.

I *White Women* är kameran riggad på själva matbordet och snurrar långsamt runt männen. Det som skulle kunna likna en dokumentärfilm blir nägonting annat. Den roterande berättarstrukturen påminner om ett drömlikande händelseförlopp. Männens minnen, förhopningar och verkliga upplevelser av vita kvinnor vävs ihop till en instinktiv medvetandestrom bestående av lika mycket lögner som sanning.

Loulou Cherinet föddes 1970 i Göteborg. Hon bor och arbetar i dag i Stockholm och Addis Abeba, Etiopien.

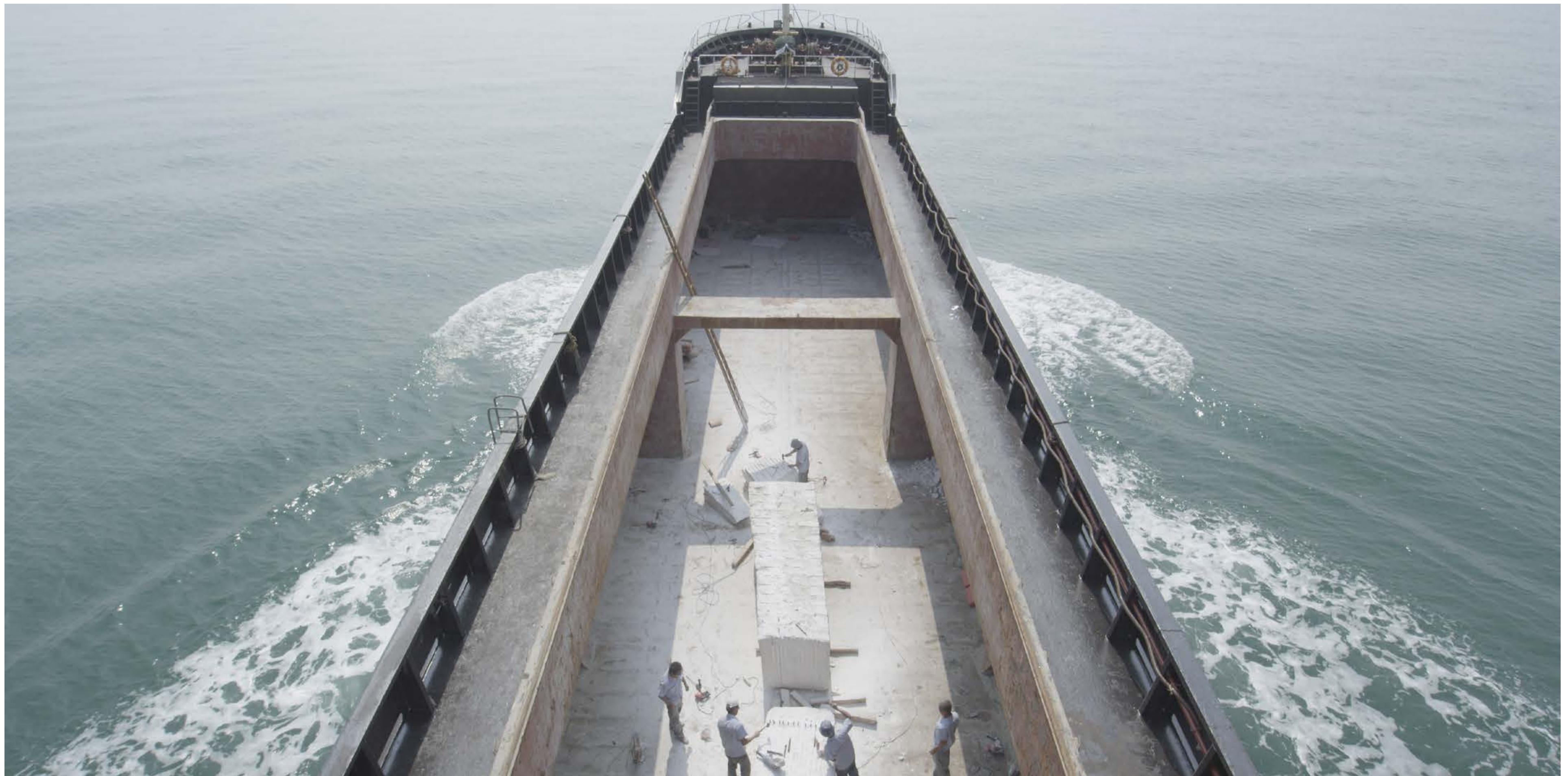
/

In Loulou Cherinet's video *White Women*, eight men of African origin sit around a table wearing striped sailors' shirts. They have just finished eating dinner. One after another they begin telling stories about white women, both from their own experience and urban legends in general: "The black man's greatest desire is to fuck a blonde," says one. "You can't generalize," another bursts out. "You're right," says the first. "Make that one out of a hundred."

Cherinet has an Ethiopian father and a Swedish mother. For many years she has been traveling back and forth between two continents and thus literary lives in a diaspora. That gives her the opportunity and the credibility to address many ethnically complicated and taboo-charged subjects.

In *White Women*, the camera is situated on the table and rotates slowly from one man to the next. What might have been like a documentary film becomes something else entirely. The rotating camera gives the scene a structure that is reminiscent of a dreamlike sequence of events. The men's memories, hopes, and actual experiences of white women are woven together into an instinctive stream of consciousness made up as much of lies as of truth.

Loulou Cherinet was born in Gothenburg in 1970. Today she lives and works in Stockholm and Addis Abeba, Ethiopia.

Adrian Paci
The Column (2013)
HD Video projection, 25:40 min

● Visas dagligen under perioden 29.6–10.9

I *The Column* berättas flera historier samtidigt. Ett stycke marmor bryts och vi följer dess väg från ett kinesiskt stenbrott mot Europa. Samtidigt ser vi det råa blocket bli en korintisk kolonn, en symbol för det antika arvet och den västerländska kulturen. Ombord på det skepp som fraktar stenen mot Europa finns stenhuggare som; under arbetsförhållanden som både är fantastiska och omänskliga, formar kolonnen längs dess väg över havet.

I Adrian Pacis verk står människans villkor ofta i centrum så även i *The Column*. Villkor uppställda av en global ekonomi: en skön ny värld av fri rörlighet. Det är dock inte de människor vi möter som är filmens huvudpersoner, det är istället stenblocket, kolonnen, som driver verket

framåt. Stenhuggarna följer med, de gör det som en konsekvens av stenen, det är människans fria rörlighet villkorad av varans fria rörlighet.

Adrian Paci har berättat hur han fick höra talas om möjligheten att få ett stenhuggeriarbete utfört längs vägen över havet, av en vän som restaurerar byggnader. Det kan vara viktigt att berätta att det vi ser är en verklig företeelse och inte en ren produkt av konstnärens fantasi. *The Column* visades för första gången på Jeu de Paume i Paris, då tillsammans med den färdiga kolonnen.

Adrian Paci föddes 1969 i Shkoder, Albanien och är verksam i Milano, Italien.

TEXT: NS

Adrian Paci
The Column (2013)
HD Video projection, 25:40 min

● Shown 29.6–10.9

In *The Column*, several stories are told simultaneously. We follow the path of a block of marble from a quarry in China towards Europe. At the same time we see how the raw block is transformed into a Corinthian column, a symbol of Antiquity and its legacy in western culture. On board the ship are stonemasons who; working in conditions that are both fantastical and inhumane, sculpt the column while crossing the sea.

The focus of *The Column*, as so often in Adrian Paci's work, is the living conditions faced by people today—conditions determined by a global economy, a brave new world of freedom of movement. However, none of the people we see are the film's protagonists; instead it is the stone—the column—that drives the action forward. The masons follow,

as a consequence of the stone, man's freedom of movement conditioned by the freedom of movement of goods.

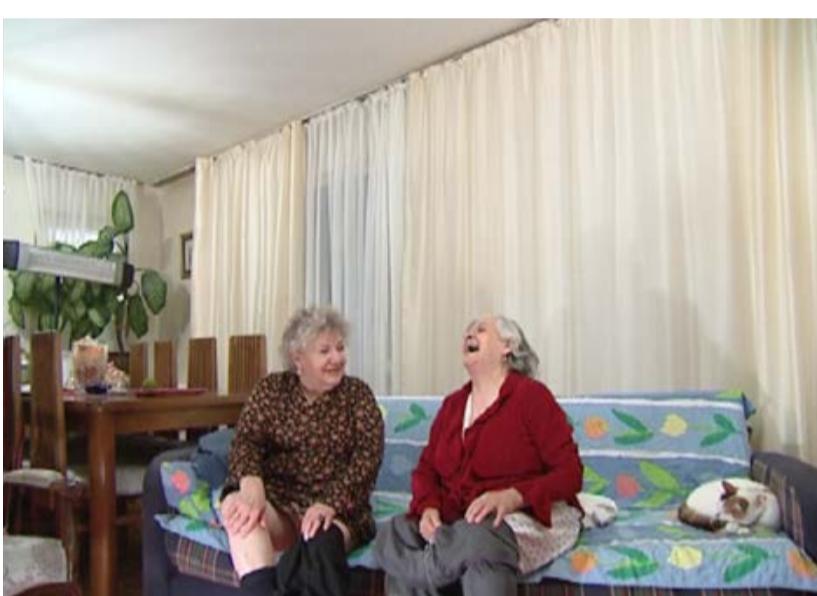
Adrian Paci has spoken about how he heard of the possibility of having stonework executed en route over the sea from a friend who was a restorer. It is worth noting that what we see in the film is a real phenomenon and not purely a product of the artist's imagination. *The Column* was shown for the first time at Jeu de Paume in Paris alongside the finished column.

Adrian Paci was born in 1969 in Shkoder, Albania and today works in Milan, Italy.

TEXT: NS

FERHAT ÖZGÜR METAMORPHOSIS CHAT (2009) © COURTESY OF THE ARTIST

Ferhat Özgür
Metamorphosis Chat (2009)
Video, 9:25 min

● Visas dagligen 11.9–18.10
/Shown daily 11.9–18.10

Ferhat Özgürs *Metamorphosis Chat* är en rörande video – både alvarsam och full av skratt – om identitet, roller och personliga val. Två kvinnor – konstnärens egen mor och hennes granne – samtalar över en kopp te i den enes hem. Özgür arbetar ofta med släktingar och bekanta som aktörer, och hans konstnärskap handlar i stor utsträckning om hans egen omgivning och om människor som står honom nära. Hans mor har alltid burit huvudduk och traditionella kläder. Grannen däremot, klär sig modernt och sminkar sig. Under skratt bestämmer de sig för att byta kläder, och i viss mån identitet, med varandra. De två kvinnorna verkar glömma bort, eller snarare slutar de bry sig om att de blir filma. Samtalet och handlingarna är förtroliga och lättamma, och kameran ägnas inte någon uppmärksamhet.

Traditionella klädesplagg som i dagens samhälle ofta får stå som symboler för religiöst förtryck och en patriarchal samhällsstruktur blir i Ferhat Özgürs video också personliga val. Något som inte brukar beröras i någon större omfattning i de återkommande diskussionerna om exempelvis förbud mot huvudduk i olika europeiska länder. I takt med att kvinnorna klär sig varandras kläder förändras deras känslor inför sig själva och varandra. Och för oss som betraktare blir det påtagligt i vilken utsträckning en annan människas sätt att klä sig påverkar vår företräddhet om hennes personlighet. Med humor och lättsamhet placerar Özgür sin video i spänningen mellan den traditionella och moderna tiden och mellan det privata och det omgivande samhället.

Ferhat Özgür föddes i Ankara 1965. Han bor och arbetar i dag i Istanbul, Turkiet.

/

Ferhat Özgür's *Metamorphosis Chat* is a moving video—full of both gravity and humor—about identity, roles, and personal choices. Two women, the artist's own mother and her neighbor, converse over a cup of tea in one of their homes. Özgür often relies on relatives and acquaintances as actors, and his work deals with his own surroundings and the people who are closest to him. His mother has always worn a headscarf and traditional clothing. Her neighbor, on the other hand, wears modern clothes and make-up. For a laugh they decide to switch clothes—and to some extent identities—with each other. The two women seem to forget, or rather they stop caring, that they are being filmed. Their conversation and their actions are candid and casual, and they pay no attention to the camera.

In Özgür's video, the same traditional articles of clothing that often symbolize religious oppression and a patriarchal social structure are used to express personal choice—an aspect that is often overlooked in the recurring discussions about, for example, banning the hijab in various European countries. The act of dressing in each other's clothing changes the women's feelings about themselves and about each other. And it becomes clear to us as viewers how much another person's manner of dress influences our perception of their personality. With humor and ease Özgür locates his video in the tension between tradition and the modern era, and between the private realm and the surrounding society.

Ferhat Özgür was born in Ankara in 1965. He now lives and works in Istanbul, Turkey.

Yael Bartana, Inferno, 2013 (STILLBILD FRÅN VIDEO/STILL FROM VIDEO) © COURTESY OF PETZEL GALLERY, NEW YORK; ANNET GELINK GALLERY, AMSTERDAM, AND SOMMER CONTEMPORARY ART, TEL AVIV

Yael Bartana, Inferno, 2013

Video- och ljudinstallasjon, en kanal, 22 min
/Single-channel video and sound installation, 22 min

● Visas dagligen 22.9–4.10
/Shown daily 22.9–4.10

Inferno gestaltar uppförandet och invigningen av Solomos tredje tempel (Templo de Salmão). Det byggs mitt i den brasilianska miljonstaden São Paulo med stenar och reliker inflygna från Israel. Filmen är bara drygt tjugo minuter lång, men vi hinner ändå bevitna hur templet jämnes med marken och hur en plats för gudsdyrkan och kulturturism uppstår ur dess ruiner. Templet som uppförs och raseras i filmen är en kopia av det första templet i Jerusalem, vars väldsamma undergång inleddes judarnas exil under 600-talet f.Kr. Det andra templet uppfördes 64 e.Kr. på samma plats och förstördes också det senare, och återigen tvingades judarna på flykt. Bakom det nya, tredje templet, står den brasilianska neopentekostala Universalkyrkan av Guds rike (Igreja Universal do Reino de Deus, IURD), som grundades i Rio de Janeiro i slutet av 1970-talet och som har flera miljoner medlemmar i och utanför Brasilien. I Latinamerika är konkurrensen idag hård mellan olika neokristniska trotsinrikningar och uppförandet av ett bibliskt tempel skulle kunna erbjuda en kraftfull strategi i kampen om symboliskt kapital. Med stilistiska referenser till episka Hollywoodfilmer blandar Bartana fakta, fiktion, profetior och historia, till något som hon själv kallar "historical pre-enactments". I *Inferno* sammanflätas t ex platser, historia och tro i ett narrativ med rötterna i forntida berättelser från Mellanöstern, och bryts på ett surrealistiskt sätt mot en global nutid.

Yael Bartana föddes 1970 i Moshav Kfar Yehezkel, Israel. Hon bor och arbetar i Berlin, Tyskland.

/

Inferno presents us with the construction and inauguration of the third Temple of Solomon (Templo de Salmão), erected in São Paulo, Brazil with stones and relics imported from Israel. Even though the film is only about twenty minutes long, it also shows us the temple's violent destruction and the transformation of its debris into a site for worship and cultural tourism. Built according to biblical specifications, this new temple is a replica of the first temple in Jerusalem, whose destruction initiated the first diaspora of the Jewish people in the sixth century BCE. The Second Temple was erected on the same site in 64 CE and also later destroyed, initiating the second diaspora. Behind the construction of this new third temple stands the Brazilian Neo-Pentecostal Church, the Universal Church of the Kingdom of God (UCKG), founded in Rio de Janeiro in the late 1970s and now claiming millions of adherents in Brazil and internationally. In today's Latin America, a rise of hybrid religious manifestations has resulted in a fierce competition, and the erection of a biblical temple offers a powerful strategy in the quest for symbolic capital. Shot and edited with stylistic references to Hollywood action epics, Bartana's film employs what she refers to as "historical pre-enactment," a methodology that co-mingles fact and fiction, prophecy and history. Conflating places, history and faith, *Inferno* collapses histories of antiquity in the Middle East with a surreal present unfolding halfway around the globe.

Yael Bartana was born 1970 in Moshav Kfar Yehezkel, Israel. Today she lives in Berlin, Germany.

THE NEW HUMAN har gjorts möjligt genom ett omfattande samarbete mellan Moderna Museet Malmö och Julia Stoschek Collection i Düsseldorf. *You and I in Global Wonderland* pågår på Moderna Museet Malmö (de övre gallerierna) 14 mars–18 oktober 2015. *Knock, Knock, Is Anyone Home?* pågår på Moderna Museet Malmö (Turbinhallen) 27 februari–4 september 2016. Ytterligare ett kapitel kommer därefter att presenteras på Moderna Museet i Stockholm under hösten 2016.

/

THE NEW HUMAN is the result of a substantial collaboration between Moderna Museet Malmö and Julia Stoschek Collection in Düsseldorf. *You and I in Global Wonderland* will be on view at Moderna Museet Malmö (upper galleries) from March 14 through October 18, 2015. *Knock, Knock, Is Anyone Home?* will be on view at Moderna Museet Malmö (Turbine Hall) from February 27 through September 4, 2016. A third chapter will thereafter be presented at Moderna Museet in Stockholm in the fall of 2016.

Intendent/Curator: Joa Ljungberg.

Texter/Texts: Joa Ljungberg (JL), Andreas Nilsson (AN), John Peter Nilsson (JPN), Anna Rowland (AR), Nils Svensk (NS).

Moderna Museet Malmö

Ola Billgrens plats 2–4

www.modernamuseet.se

#thenewhuman

Öppettider: Tisdag–söndag kl. 11–18

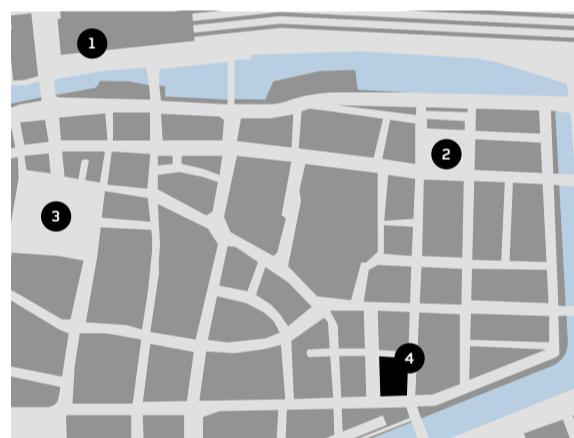
/Opening hours: Tuesday–Sunday 11 am–6 pm

Entré: Vuxna 70 kr, Studenter/Pensionärer 50 kr

Fri entré t.o.m. 18 år och för medlemmar i MMV

/Admission: Adults 70 SEK, Students/Seniors 50 SEK

Free entrance 18 and younger, and for members of MMV

1 Centralstation /Central Station

2 Drottningtorget

3 Stortorget

4 Moderna Museet

► Klippkort/Discount card

En del verk kommer att bytas ut under tiden som *You and I in Global Wonderland* pågår. Vi på museet tycker det är viktigt att du som besökare får möjlighet att se så mycket av utställningen som möjligt – därför kommer det att finnas ett klippkort som ger dig fri entré vid de tillfällen då vi presenterar nya verk. Fråga efter klippkortet i receptionen när du löser biljett.

/Some of the works in *You and I in Global Wonderland* will be changed during the exhibition period. At the museum, we think it is important that you as a visitor get the chance to see as much of the exhibition as possible – therefore a discount card will be available, that gives you free admission to the exhibition on the occasions when we present new works. Ask for the discount card at the reception desk when you buy your ticket.

**JULIA STOSCHEK
FOUNDATION e.V.**

MODERNA MUSEET